

TAMMI

Liina Putkonen

KAUKAISTEN HAAVEIDEN HUVILA

Liina Putkonen

*Kaukaisten
haaveiden
huvila*

TAMMI

HELSINKI

Kirjailija kiittää Kansan Sivistysrahaston Tammen nimikkorahastoa apurahasta ja Ruusintorpan kirjailijaresidenssiä työrauhasta.

Sivuilla 9, 28, 84, 113, 163 ja 309 esiintyvät lainaukset Astrid Lindgrenin teoksesta *Rasmus ja kulkuri* on suomentanut Hannes Korpi-Anttila (WSOY, 1956).

Sivuilla 19, 93, 214, 247, 248, 305 ja 360 esiintyvät lainaukset Edith Södergranin teoksesta *Levottomia unia* on suomentanut Uuno Kailas (Tulenkantajain osakeyhtiö, 1929).

1. painos

© Liina Putkonen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-7428-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Lindalle, Lintuselleni

*Kiitos kauneimmasta lahjasta,
jonka elämä voi antaa,
sydämen täyttävästä onnesta olla äitisi.*

”Mitä meillä olisi ilman kirjastoja?
Ei olisi historiaa
eikä tulevaisuutta.”

RAY BRADBURY

1. osa

”Taivaalla purjehti harmaita,
pullottavia pilvimöykkyjä, ne
kulkivat vakaasti kuin laivat
merellä. Ja taivaan alla luikersi tie
yksinäisenä ja tyhjänä niin pitkälle
kuin silmä kantoi.”

ASTRID LINDGREN:

Rasmus ja kulkuri

1. luku

Unen ja valveen rajalla, aamun orastavassa kajossa Aina hapuili vieressä nukkuvan luo, silitti lempeästi olkapäätä, vaelteli kylkeä pitkin lantiolle ja siitä pakaralle. Iho painautui ihoa vasten, huulet hakeutuivat poskelle, kaulalle ja lopulta huulille. Hetken päästä kumpikin oli hereillä. Aamuhämärä helli vartaloita, ja sydämet sykkivät toisiaan vasten, ensin verkkaisesti, mutta pian jo nopeammin ja nopeammin.

Aina painoi miehen selälleen ja pyörähti tämän päälle istumaan. Aika tiivistyi, kaikki pysähtyi kuin hetkenä ennen myrskyä. Sitten, ensin pehmeästi painautuen ja vähitellen vaativammin he kiitivät kohti auringonnousua, kunnes kaikki oli yhtä kultaista punahehkuista autuutta. Hetken kumpikin säkenöi omaa valoaan, ennen kuin huohotus laantui, kosteus haihtui iholta ja jäljelle jäi yhteinen nautinnollinen raukeus.

Kun Aina lopulta malttoi irtautua aamun hellästä huomasta, aurinko oli jo kadonnut kirjaston vintin ikkunasta päiväkorkeuteensa. Vielä yksi suudelma, ja oli aika pukeutua.

Noustessaan lattialle pedatuilta patjoilta ja vetäessään puseron päälleen Aina ei voinut olla miettimättä, että vaikka yöllä ei ollut nukuttu nimeksikään, tuntui kuin elämänvoimaa olisi riittänyt jaettavaksi kokonaiselle kylälle. Onneksi hän oli viime vuonna päästänyt vauvarakeensa ripauksen aikuisten elämää.

– Miksi tämä aina tuntuu kanssasi viimeiseltä kerralta? kysyi yhä patjoilla makoileva mies. He olivat yhdessä levittäneet ne leiriksi kirjaston vinttihuoneen lattialle.

– Niinhän me sovimme. Ei kalentereita, ei vaatimuksia, Aina sanoi ja napitti paitaansa.

– Minusta ajatus oli, että olen aikataulujen salliessa käytävissä, kun haluat olla vähän hunningolla, mies huomautti ja alkoi hyräillä: – ”Ja mä mietin kuinka mä ratsastin...”

Aina katsoi miestä päätään pyöritellen. Kiihottava röyhkeys, se oli sanapari, joka sopi parhaiten lattialla kuin leijona savannilla venyttelevään yökaveriin. Joonas Valla hallitsi iholle tulemisen tavalla, joka häilyi häiritsevän ja hengästyttävän välimaastossa. Vuosien jälkeen se oli Ainasta kallistunut hengästyttävän puolelle.

– Älä nyt, onhan siinä jonkinlainen jatkumo, vaikka nyt laitatkin minut arvailemaan, milloin taas tapaamme vai tapaammeko milloinkaan, mies sanoi.

Alakerrasta kuului kolahdus. Oliko se koputus? Aina vilkaisi huolestuneena vinttihuoneen ovelle. Eikö hän ollut muistanut lukita kirjaston ulko-ovea illalla? Vai oliko kirjastontonttujen suunnitelma muuttunut? Mats ja Otto olivat sانونeet palaavansa pieneltä kotimaanmatkalta vasta ensi viikolla. Aina kuulosteli hetken, mutta alakerta oli hiljentynyt.

– Olisiko se oikeasti niin vakavaa, jos me tapaisimme joskus muutenkin kuin vain spontaanisti ja sattumalta? Joonas kysyi.

Aina kumartui antamaan suukon Joonakselle, ja mies kiskaisi hänet takaisin vällyjen väliin.

– Ei se vakavaa olisi, vaan vaikeaa. Pitäisi alkaa sovitella arkea ja aikatauluja, Aina huokaisi Joonaksen kainalosta. – Se tässä juuri on niin ihanaa. Mikään ei ole hankalaa.

Ja jos en ihan väärin muista, sinä tätä järjestelyä minulle ehdotit, helppoa hauskaa harmaaseen marraskuuhun.

– Se oli silloin, mutta kohta on uusi marraskuu, mies huomautti.

– Ja sinulta pääsee itku pitkästä ilosta, Aina kiusoitteli.

Joonas ei reagoinut Ainan herjaan mitenkään, mikä oli outoa, koska huumori, ronskikin, oli yhdistänyt häntä ja Joonasta jo silloin, kun he olivat vain ystäviä ilman mausteita. Mistä nyt oikein tuuli? Aina vetäytyi hieman kauemmas, työnsi sormet miehen hiuksiin ja sanoi:

– Anteeksi, ei ollut tarkoitus pahoittaa mieltäsi, tietenkään. Sehän tässä on alusta asti ollut se juttu, tuoda toisen elämään vain hyvää, ei mitään ikävää. Minä saan keskittyä olemaan äiti Karinille ja sinä voit panostaa työhösi ilman häiritseviä ihmissuhdekriisejä.

– Arki on kieltämättä ollut helpompaa, kun kaupassa ei koko ajan tule vastaan oma nimi otsikoissa milloin mihinkin shokkieroon, salarakkaaseen tai mysteerinaisiin yhdistettynä, Joonas naurahti.

– Kaksosin kauniimpi: huliviliohjaajan uusimmat rakkaat kaksosia! Se oli lempiotsikkoni, Aina muisteli ja kutitti miestä nenänpäästä.

Joonas hieraisi nenäänsä ja puhalsi ilmaa sieraimistaan – ehkä kutinaa, ehkä nolouttaan. Ohjaaja Joonas Valla oli aina ollut menevää sorttia, mutta meno oli yltynyt pari vuotta sitten entisestään, kun onnistuneet elokuvatyöt olivat siivittäneet hänen uransa nousukiitoon.

– Eli eikö meillä olekin asiat aika hyvin? Aina varmisti.

Joonas kohautti harteitaan ja katseli ikkunasta kirkkaansinistä taivasta. Vastaväitteitä oli hankala keksiä saatuaan, mitä oli tilannut.

Ainan ei ollut vaikea ymmärtää, miksi vieressä makaava mies päätyi otsikoihin suhdesotkujen takia. Tämä oli varsin vetävä nytkin hienoisine parransänkineen ja tukka yön pörröttämänä. Joonas oli myös hauska, fiksu ja varsin taitava rakastaja... Kaikkea, mitä toivoa saattoi, mutta silti. Hän ei ollut...

Aina tukahdutti ajatuksen suutelemalla Joonasta pehmeästi huulille, kaulalle, sitten rintakehää pitkin vatsalle ja pian heillä oli parempaa puuhaa kuin suhteen tosiasiallisen laadun setviminen.

Kun he nousivat uudelleen patjoilta ja Aina sai vaatteet viimein pysymään päällään, hän ilmoitti, että aamiaista olisi tarjolla heti, kun yön jäljet olisi siivottu. Joonas sai luvan siirtää patjat lattialta takaisin sänkyihin, Aina taas huolehti petauksesta.

– Piilotetaan todisteet syntisten säkeiden lukupiiristä, Joonas heitti.

– Juuri niin. En halua lukea huomenna lehdestä, kuinka huliviliohjaajan puimakone taas naksutti kirjaston vintillä, Aina tokaisi.

– Kylvöhommia nämä ennemmin ovat, Joonas nauroi.

– Käännä sanat, Aina vinkkasi.

Kun he laskeutuivat raput kirjaston keittiöön nauraen ja toisiaan leikkisästi puskien, Aina tunsu pakahduttavaa onnellisuutta. Tätä hän kaipasi Joonakselta, hauskanpitoa.

Joonas keitti heille mutteripannukahvit ja lämmitti kahvimaidon liedellä, Aina paistoi croissantit uunissa rapeiksi ja laittoi pieniin kippoihin luonnonjogurttia, valutti päälle Syrjälän ruusuhunajaa ja kruunasi herkun tuoreilla marjoilla.

– Täydellinen päätös täydelliselle yölle, Joonas kiitteli pöytään istuuduttuaan.

– Syntisten säkeiden lukupiiri on lempilukupiirini, Aina sanoi.

– Mutta tarvitseeko sen aina kokoontua vain salaa neljän seinän sisällä? Joonas sanoi ja katsoi Ainaa aran poikamaisesti.

– Emmekö me juuri puhuneet tästä, Aina huokasi. Tapaaminen ei ilmeisesti päättyisi ennen kunnon suhdekeskustelua. – Sinä et halua kohuja julki, enkä minäkään halua selitellä kenellekään mitään.

– Kenelle sinä muka olet selityselvöllinen? Maunolleko? Joonas tuhahti. – Hänen kanssaan sinä ja Karin kyllä viihdytte. Eilenkin siellä piknikillänne.

Aina alkoi lopulta päästä kärryille siitä, mistä kenkä puristi. Maunon ja Joonaksen keskinäinen mitteli oli saanut alkunsa vuosia sitten, kun he kolme olivat tavanneet ensi kertaa Kielokoskella, eikä mieskisaaminen ilmeisesti loppunut koskaan.

– Mauno ja Paavo ovat osa meidän perhettämme. Kyllähän sinä tiedät, ettei meillä ei ole Karinin kanssa suuremmin sukua. Ystävämme ovat meille tärkeimmät läheiset, Aina huomautti. Ja kuin vakuuttaakseen, ettei Mauno ollut erityisasemassa, hän luetteli koko joukon: – Amalia, Peppilotta ja Tenho, Katja, Sisu, Maija ja Simo, Mats ja Otto, Lili ja Armas.

– Mutta en minä, Joonas motkotti.

– Sinä olet minulle jotain ihan omaa ja sellaisena haluan sinut pitää, Aina hyvitteli.

Hän ei tiennyt, miten asian voisi enää paremmin päin selittää, hän ei itsekään ollut halunnut miettiä heidän

järjestelyään sen syvällisemmin. Eikä hänen ollut aikaisemmin tarvinnutkaan, koska tähän saakka Joonas oli ollut samalla aaltopituudella.

– Olet kuin Hurmaava minun Kielokoski-sadun kääpiöistäni, Aina keksi ja ryhtyi jalostamaan ideaa keskustelun kevennykseksi. – Amalia on ehdottomasti Vauhdikas, hän jatkoi.

Amalia Luoto oli Ainan edesmenneen äidin paras ystävä, josta oli tullut myös Ainan uskottu. Juristina tämä ratkaisi ongelman kuin ongelman.

Joonaksen ilottomista silmistä näki, ettei harhautus onnistunut, mutta Aina jatkoi sitkeästi ja kaatoi miehelle lisää kahvia.

– Peppilotta on Oikukas. Rouva Tarkiainen on varsin monisärmäinen, mutta lämminsydäminen ystävä ja hups hei sukuakin.

Katja, entinen Lysenko ja nykyinen Rannanjärvi, sai lempinimen Touhukas, häntä ahkerampaa ja auttavaisempaa ihmistä sai hakea. Ainan rakkaat kirjastotontut Mats Lund ja Otto Savikko olivat Lämpö ja Lempeys.

– Ja Lili on valitettavasti ehkä Poloinen nyt, kun Armas on sairaalassa, Aina päätti monologinsa miettien, että hänen pitäisikin soittaa taas Lilille ja kysellä kuulumisia. Lilin isän Armas Eton sairauskohtaus oli ollut sen verran vakava, että Syrjälän tilalla käytiin kohti surua.

Joonas ei sanonut edelleenkään mitään, mikä oli oikeastaan pahempaa kuin jos mies olisi kommentoinut Ainan jutustelua ikävästi. Lopulta Ainan oli sanottava ääneen se, minkä hän olisi halunnut jättää rivien väliin.

– Minusta ei taida olla enempään, hän tunnusti.

Rehellisyyden puuska yllätti niin Ainan itsensä kuin Joonaksen. Vaikka Aina kuinka yritti sulkea siltä silmänsä

ja sydämensä, häneen sattui yhä, että Carlo Liljefors oli valinnut asua vaihtoehtoista lääketiedettä harjoittavassa hoitolaitoksessa kaukana Thaimaassa sen sijaan, että olisi osa oman tyttärensä, heidän ihanan Karininsa elämää Kielokoskella.

Periaatteessa Carlolla oli syynsä, mutta silti Ainasta tuntui, että mies oli luovuttanut. Hän ei ollut puhunut Carlosta enää aikoihin kenellekään, ja läheiset onneksi ymmärsivät olla kyselemättä. Unohtamisessa auttoivat myös maailman suloisin tytär, touhukas taaperoarki sekä nautinnolliset yöt Joonaksen sylissä – aina tähän aamuun asti.

– Tiedän, että minun pitäisi vain antaa olla ja mennä eteenpäin, Aina sanoi hiljaa.

– Niinpä, varsinkin sinun itsesi takia. Carlo ei ansaitse sinulta ajatustakaan tuollaisen teon jälkeen, Joonas puuskahti.

Aina katsoi Joonasta silmiin. Sanoissa ei ollut ironian häivääkään. Mistä lähtien Joonas oli pitänyt hänen puoliaan näin vilpittömästi?

– Nämä tapaamisemme ovat minulle monin tavoin tärkeitä, eivät vain sen yhden asian takia, Aina huomautti.

Hän olisi halunnut selittää, ettei Carlon tekoa voinut vain vihata. Sitä oli pakko ymmärtääkin, koska miehen halu suojella muita oli vilpitön. Tosin Aina ja Carlon perhe Italiassa olivat eri mieltä siitä, oliko miehen lähtö todella kaikkien parhaaksi niin kuin mies sinnikkäästi väitti. *Poissa silmistä, poissa sydäntä kivistämästä.* Useamman tällaisen viestin oli myös Aina saanut Thaimaasta suvun asioita hoitavan Edvin Liljeforsin välityksellä.

Oli totta, että elämä Carlon rinnalla olisi elämä täynnä pelkoa. Kuolema ja vakava vammautuminen vaanivat

jatkuvasti Carlon selän takana, ja jokin päivä ne hyökäsivät esiin. Todennäköisesti ennemmin kuin myöhemmin. Mies oli jo käynyt läpi vaarallisen leikkauksen päästäkseen eroon henkeään uhkaavista aneurysmista, mutta toive ei ollut toteutunut, sillä kaikkea ei ollut pystytty operoimaan. Sen sijaan Carlo oli menettänyt ainakin väliaikaisesti kävelykykynsä. Tämä kaikki oli ollut hänelle liikaa, joten hän oli karannut vaihtoehtohoitojen maailmaan. Ja kuka Aina oli miestä syyttämään, jos tämä epätoivoisessa tilanteessaan uskoi jossain vielä olevan toivoa.

Aina ei kuitenkaan sanonut Joonakselle tästä mitään. Hän ei halunnut mennä enää yhtään syvemmälle mielensä surutaloon, jonka oven oli juuri avannut. Sydäntä alkoi särkeä joka kerta, kun Aina mietti Karinin lapsuutta, joka oli kuin toisinto hänen omasta isättömästä lapsuudestaan.

Joonas otti Ainan käden omaansa ja nosti sen huulilleen.

– Kiitos. Kiva kuulla, etten ole vain jokin nolo salaisuus. Se riittää, ainakin nyt.

Keskustelut syntisten säkeiden lukupiiristä oli keskusteltu. Joonas ei yrittänyt muuttaa tilannetta tai antaa erilaisia ratkaisuvaihtoehtoja, mitä Aina arvosti suuresti. Häntä ei auttaisi kuin aika, jos sekään.

Kun aamiainen oli syöty viimeistä murua myöten, Aina saatteli Joonaksen kirjaston pihalle. Samalla voisi tunnustella, millaista säätä syyskuinen sunnuntai tarjosi. He olivat puhuneet Peppilotan kanssa, että jos keli suosisi, Karinin ja Tenhon kanssa voisi mennä metsäretkelle.

– Jätin auton kaupolle, kuten pyysit, mies sanoi ja lisäsi silmää iskien: – Ei tule Maunollekaan paha mieli.

Aina pyöritteli päätään hymyillen ja suukotti vielä Joonasta kevyesti poskelle.

– Kiitos, että ymmärrät koko tämän omituisen kuvion, Aina sanoi.

– Omituisista kuvioista syntyvät parhaat juonet, ohjaajan unelma siis, Joonas heitti ennen kuin katosi pihaa reunustavan kivimuurin taakse.

Hymy yhä huulillaan Aina istahti kiviportaille ja naputteli kännykkänsä kalenteriin ajan, jona he olivat sopineet seuraavaksi tapaavansa. Ei enää yllätyssoittoja, vaan ihan sovitusti treffit. Joonas ansaitsi sen, kuten myös sen, että Aina kertoisi suhteesta ainakin lähinaisilleen. Ja olisi ihan se hauska järjestyttää Katjan ja Peppilotan tasaista arkea pienellä kohulla.

Arvatkaapa, kuka on Kielokosken luotto-ohjaajan, raikuli-poika Joonaksen uusin valloitus? Aina kuvitteli jo kysyvänsä kesken leppoisan päiväkahvittelun. Siinä meni ystävillä sumpit väärään kurkkuun.

Aurinko lämmitti yhä, vaikka ilmassa oli jo hyvästejä. Kesä teki vakaasti lähtöä kuin Nuuskamuikkunen nysyökkä selässään. ”Ja nuolennopeat päivät kiitävät ohi. / Elämä on viitata lyhyet hyvästit...”, Aina tapaili tuttuja Edith Södergranin säkeitä.

Äidin lempirunot nousivat usein pintaan tunteiden mukana, ja aamuisen keskustelun jälkeen niitä riitti. Tosin luettuään Karinille lapsuudestaan rakasta *Tiitiäisen satu-puuta* Aina oli löytänyt myös Kirsi Kunnaksen aikuisille suunnatut runot. Mielen mutkasta nousivat säkeet:

*Kannan harteillani päivää
mereen hukkuvaa
väsynyttä päivää mereen*

Niin monet päivät olivat hukkuneet mereen, Aina mietti ja siveli portaiden vieressä kasvavaa japaninhortensiaa, joka huojuu hiljaksen tuulella. Pensas kukoisti sitkeästi, vaikka oli jo alkusyksy. Pienet helminuput, täydessä komeudessa kukoistavat keijumekot ja rikki räjähtäneet minitähdet viihtyivät sulassa sovussa. Oton ja Matsin rakkauden ja toivon kukka, niin hänelle on kerrottu.

Carlo oli kaikesta huolimatta elossa. Moni ei ollut. Peppilotta oli haudannut äitinsä viime vuonna. Lilin isä Armas menetti kauan kateissa olleen siskonsa. Ja kohta Lili menettäisi Armaksen. Toivoa ei ollut.

– Siinähan sinä olet, huikkasi joku ilahuneena.

Aina nosti katseensa ja näki pihaan astelevan postinkantajan.

– Kävin aikaisemmin koputtelemassa, kun Ruusulaak-sosta sanottiin sinun olevan täällä, postinkantaja sanoi ja ojensi Ainalle kirjekuoren.

Se selitti kolistelun, jonka Aina oli kuullut vintille.

– Miten sunnuntaina tulee kirjepostia, Aina ihmetteli.

– Puran rästihommia, kun jäi viikolta yli, ja mikäs tässä auringossa lompsiessa. Odotas, se pitää vielä kuitata.

Aina katsoi kirjettä tarkemmin ja kurtisti kulmiaan.

– Eihän tämä ole minulle, hän sanoi. – Tässä lukee Solstal Co. Onkohan lajittelussa mennyt Sogno ja Solstal sekaisin?

Sognon, Ainan äidin Elin Varjorannan perustaman kustantamon nimissä tuli joskus postia, mutta mistään Solstalista Aina ei ollut koskaan kuullutkaan.

– Täällä lukee, että koska yrityksen vanha osoite ei ole enää voimassa, postissa on etsitty uutta vastaanottajaa, ja tämän mukaan se olet sinä, postinkantaja huomautti.

Kuoreen oli tosiaan liimattu uusi osoitelappu, joten Ainan ei auttanut kuin niellä hämmennyksensä ja kirjoittaa nimensä luovutuspaperiin. Itsekseen hän kuitenkin mietti kuumeisesti, mikä ihmeen firma oli Solstal Co ja miksi hänen ajateltiin jotenkin liittyvän siihen.

Huikattuaan hyvät päivänjatkokat postinkantajalle Aina repäisi kuoren auki uteliaana ja veti ulos paperipinkan. Silmäillessään tekstiä Aina tunsu ärtymyksen nousevan. Virallisen näköisiä asiakirjoja. Thaimaasta. Taasko Carlo yritti jaella hänelle rahojaan?

Mies oli yrittänyt sitä jo monta kertaa, jopa ennen Karin syntymää, mutta Aina oli kieltäytynyt kategorisesti kaikista lahjoitusyrityksistä. Hän ei auttaisi Carloa pesemään omaatuntoaan puhtaaksi seteleillä. Jos mies halusi olla isä, hän saisi luvan olla sitä tyttärelleen kasvotusten, edes ker-
ran. Kutsua Thaimaahan ei kuitenkaan ollut kuulunut.

Aina veti syvään henkeä ja alkoi lukea kirjettä. Nopeasti kävi ilmi, ettei se ollut Carlolta eikä tämän asianajajilta, vaan Prachuap Khiri Khanin provinssin viranomaisilta. Englanninkielisessä tekstissä puhuttiin pakkolunastamisesta, mutta kohde ja tarkemmat tiedot oli kirjoitettu avoimille viivoille suttuisella käsialalla, josta oli mahdotonta saada selvää.

Ihan kuin lunastuskohteen viivalla olisi lukenut *Villa* ja sitten jotakin epäselvää. Yksi sana saattoi olla *foundation*, mutta mitä sen edessä oleva kirjainyhdistelmä *EDR* tarkoitti? Tavatessaan tuherrusta toisella viivalla, johon oli merkitty lunastusasian vastuuhenkilö, Ainan oli hieraistava silmiään. Näytti, että siinä luki Svarthamn. Etunimestä ei ottanut selvää, mutta oli selvää, ettei se ollut E-alkuinen, kuten Elin.

Aina käänteli paperia ihmeissään. Äiti oli vaihtanut nimensä jo ennen Ainan syntymää Varjorannaksi, eikä muita Svarthamneja ollut enää elossa. Viimeisin kaukainen serkun serkku oli kuollut vuosi pari sitten, Amalia oli kertonut. Miksi paperissa luki sukunimi, jota ei pitänyt olla enää kenelläkään?

Voi sinua äiti. Miksi tämä on yhtä salapoliisityötä kansasi? Aina huokaisi ja antoi katseensa vaeltaa poutapilvissä kuin vastausta odottaen. Sitä ei tullut, mutta ehkä Amalia tietäisi jotain.

2. luku

Niemisen Riitta ujutti viimeisenkin kirjan kassiinsa ja huikkasi Ainalle kiitokset ennen kuin suuntasi ulos raikkaaseen syysilmaan. Aina vilkutti perään iloisena siitä, että Riitta oli tänäänkin jaksanut tulla hakemaan luettavaa niin itselleen kuin lapsilleen.

Kirjaston ovi kävi yllättävän tiuhaan, lähes samassa tahdissa kuin kiihkeimpään lainausaikaan kesälomilla, kun lomalaiset saapuivat nauttimaan mökkielämästä. Lainauspisteellä oli poikkeuksellisesti jopa jonoa. Vilske lämmitti Ainan sydäntä: talkootyö ei ollut turhaa.

Kirjastoa pidettiin jo toista vuotta talven yli auki vapaaehtoisten turvin, koska vakituista työntekijää ei ollut löytynyt Ainan jäätyä äitiyslomalle. Ilman tiukkoja pätevyysvaatimuksia Kielokoskelle oli kesiksi kyllä saatu väkeä töihin – olihan Ainakin päässyt hommiin psykologin papereillaan –, mutta syystuulet veivät tulijat mennessään kuin Maija Poppasen Banksin perheen luota. Kirjaston viimeisin rekrytointi oli suostunut vain kesän kestävään työsuhteeseen, mikä oli toisaalta rehtiä toimintaa. Tänä vuonna oli sentään välttytty syksyn yllätyslähdöltä, josta ei ollut kovin hyviä kokemuksia.

Viime vuoden tapaus nauratti nykyään Ainaakin. Kirjastolle palkattu mies oli tutkintotodistuksensa mukaan vastavalmistunut informaatikko, mutta papereista ei paljastunut, että varsin tavallisen ja asiallisen kuoren alla asusteli myös varsin itsepäinen esteetikko.

*Muistoja, rakkautta
ja yhdessä elettyjä aikoja
kuolema ei saa mukaansa,
ne kuuluvat elämälle, niille
jotka jäävät jäljelle.*

Elämä Kielokosken kyläidyllissä taaperon äitinä on vasta löytämässä uomiaan, kun Aina Varjoranta eräänä syysaamuna saa eriskummallisen kirjeen Thaimaasta.

Asia liittyy jotenkin hänen äitinsä sukuun, vaikkei Ainalla ole harmainta aavistusta miten.

Suvun salaisuudet vievät Ainan kauas hulppeisiin maisemiin, mutta matka nostaa pintaan myös kipeitä muistoja, kun selviää, että lähiseudulla majailee Carlo, Ainan rakastettu, jota hän ei ole nähnyt vuosiin. Kun Aina ja Carlo viimein kohtaavat, on aika punnita, kuinka paljon häilyviä varjoja paratiisi kestää ja millaisia riskejä he ovat rakkauden vuoksi valmiita ottamaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7428-7